oli näinud, ei rääkinud ta sellest ometi ialgi. Ta ei olnud küll mitte just suur, aga ta kehaliikmed oliwad kui rauast walatud. Ta pää oli paljas ja needgi juuksekarwad, mis ta pääs weel keerlesiwad, oliwad hallid. Aga jooksta wõis ta, nii et ta palsusid jalgasid nähagi ei olnud.

Wana sõber, ialgi ei saa ma sind unustama, tal minu armastus sinu wastu jahtuma!

Teine oli Eduard — Ned, nagu Inglased ja Ameeriklased seda nime lühendawad. Mis õieti ta perekonna nimi oli, ei tea ma, sest teisiti teda ei kutsutud kui „Ned". Ta wõis umbes kuus ehk seitse aastat noorem olla kui Ben (Benjamin G.), kellest ta aga koguni isesugune oli. Ta oli pikk ja tugew kui Goljat. Ma ei tea tema juures midagi laita, ja kui tal üleüldse nõrk külg olemas oli, siis oli see, et ta wäga ratsa sõita armastas.

Kolmas oli Harris Horn, keskealine, laiade õladega, hää südamega mees, kes osawasti mõistis mõnusab nalja teha. Pääle selle oli ta ka tubli kütt, kes 200 sammu päält linnukese põmdi! maha laskis ja ka osaw ratsasõitja. Ainult üks wiga oli tal: ta oli juba üle neljakümne aasta wana, tubli, terwe rikas mees, aga sisgi — poismees.

Neljas oli lugeja sõnakuulelik teener, kes iseennast mitte kujutada ei oska, waid seda lugeja hooleks jätab.

Suwi oli lõpule jõudmas, paar ööd oli juba külma olnud. Meie olime oma reisil kuni Conwayni jõudnud, kus meid sõbralikult wastu wõeti. Sel aasta ajal on sääl rohkesti karusid liikumas, kes wiljapõldudele just mitte

kasuks ei ole. Sääl oliwad nad sel korral palju kahju teinud ja meie wõtsime nõuuks nende pääle jahti pidada.

Ühel ilusal hommikul wõtsime oma lõksud ja püssid ning sammusime ühe wiljawälja poole, kus karud, nagu kuulsime, iseäranis palju kahju oliwad teinud. Keskpäewa ajal juhtusime ühe asunikuga kokku, kes karusid maapõhja sajatas. Me jutustasime talle oma reisi põhjuse ära ja ta oli sellega wäga rahul, lubas meid päälegi weel tubliste aidata. Ta wiis meid põllu juurde, mis alles biljute metsast oli tehtud ja just metsa ääres seisis. Warsti leidsime koha üles, kust karude tee läis ja hakkasime lõksusid ülesse seadima.

Et lugejad tõesti mitte ei tea, kuda seda tehtakse, siis teatan seda lühidelt. Kui karu kord on wiljapõllul wõõraks käinud, siis tuleb ta teine kord just sedasama teed mööda jälle. Ta armastab „wilja", iseäranis maisi, siis kõige paremini, kui see alles noor ja piimane on; just palju ta sellest küll mitte ära ei söö, aga ta tallab hirmsasti maha.

Karulõks on umbes niisamasugune kui rebaselõks, mida enamasti igal pool tuntakse. Üleüldisem nimi on tal aga: „rebaserauad." Need rauad on umbes jalg pikad ja terawate hammastega. Nende raudade küljes on tugew ahel, mille teise otsas suur raud rõngas on: Selle rõnga sisse aetakse umbes kolme jala pikune raske pakk. Kui lõks ise kinni oleks, nii et karu teda jala otsas edasi ei saaks wedada, kisuks metsaline oma jala tema seest tõesti wälja, ehk lõhuks lõksu puruks. Seda wiisi ei saa ta mitte nii wäga wihaseks. On ta jalga pidi lõksi läinud, jookseb ta kohe minema. Aga metsas jääb ta tingimata puude ehk kändude taha kinni. Lõksi juures — wõib ta